

Raoul Weiss

Madame Zbârcea rövid boldogsága

Amikor megállt az Uber a Főtér délnyugati sarkánál, Madame Zbârcea már tudta, hogy ez megint egy olyan nap lesz, amelyikről később megállapíthatja, jobban tette volna, ha ki sem kel az ágyból.

A villanegyedből idelélé feltűnt neki, hogy mennyire dominánsak a *nemlétezések*: nem létező metrók nem létező állomásai, nem létező korszerű villamosok, nem létező biciklisávok. Még a romániai autópályák nemlétezését is képes volt itt, a városközpontban nem kis fájdalomérzettel észrevenni. Nem reggelizett, mégis csömrőt érzett a vidéki élet jellegzetes, avaszakuszká-ízétől.

A *british brunch*-ját a szomszédos *Toulouse* vendéglőben szokta elkölteni (a reggeli, céges terepszemléje után. Miután meggyőződött, hogy minden *hostess* ott van, ahol lennie kell – a szobájában, vagy a „társalgóban” –, relaxáltan, hibátlan sminkkel és az „ájtis”, laza mozdulatával, derűt sugárzó arcjátékával, és az alkalomhoz illő szavakkal megerősítette, hogy a közvetítő vonal teljesen rendben van – a nézők most már a messzi Laoszból is HD-ban bámulhatják Oana cicijét vagy Miruna micsodáját, ha lesz hozzá kedvük, és persze pénzük –, majd elegánsan kilépett a teraszra, hogy rágyújtson a nap első cigijére. A teraszról is jól látzott a Szent Mihály-templom gótikus tornya. Az előkelő városközpont kiváltságérzetet sugalló levegője nyugtatóan hatott rá.

Ő persze jobban szeretett volna olyan *helyiséget*, ami egyenesen a Főtérré néz, lehetőleg első vagy második emeletit – de nincs az a pénz. Valamilyen intézmény kezében volt minden olyan lakás, egészen magas kapcsolatrendszer kellett a megszerzésükhöz. Mindenesetre magasabb, mint egy – habár erősen virágzó – *videóchatszalon* tulajdonosnőé. Pont előtte, szintén az első emeleten, volt valami hülye könyvtár, vagy mi a szösz, ahol nem is járt jóformán senki, csak kéthetente délben tévedt arra va-

lamilyen aggastyán, nagy nehezen felmászott a márványlépcsőkön, hogy aztán estig vele egyidős, megsárgult lapokat olvasson *horthysta nyelven*. Madame Zbârcea számára a sztyepei népek maradványszerű jelenléte még nehezebbé tette a vidékiség már amúgy is elviselhetetlen súlyát. Hetekkel előbb szinte gutaütést kapott, amikor, a fene tudja, miféle törvény miatt muszáj volt a latinosan eufonikus Cluj tábla fölé valami K betűs mongoloid elnevezést is hivatalosan kiírni.

Lement a *Toulouse*-ba, s csipegetett a szokásos pesztós lazacrántottából. Fent mindent a legnagyobb rendben talált, mégsem volt nyugta. Tompa, de jól körülírható hiányérzet gyötörte.

Azok a bukaresti szalonok!

Hát nem elég, hogy mindig ők csípiék el a legjobb *művésznőket*? Hogy minden *erotic show*-t vagy országos vásárt mindig ott szerveznek, úgy, hogy kilátogathatnak este, s másnap reggel már megy a *termelés*?

Most ráadásul a politikába is beszálltak. És nem is sikertelenül. Az elnökválasztások alkalmával kezdődött az egész. A második fordulóban egy „szociáldemokrata” szekus és egy „liberális” szekus között kellett, szokás szerint, választani. Nagyjából mindegy, persze, hogy kire szavazol, a kormányzati programot majd úgyis Brüsszelből küldik, semmi stressz. De az egyik bukaresti nagyszalon főnöke mégis kitalálta, hogy ott polgári aktivizmusra van szükség. Lássa az egész világ, hogy Bukarest mennyire *európai*. S kitett a Facebookra egy plakátot, amelyen sakktáblaszerűen látszott az óriási szalon összes szobája egy *screenshot* formájában. És üres volt mindegyik. Alatta pedig a felirat azt magyarázta, hogy elment az összes lány *szavazni*. Hiszen ők, mint a betevő falatot tisztességesen kereső, polgáriságukban öntudatos ringyók, elítélik a Szociáldemokrata Pártra és bajszos főnökére oly jellemző balkáni korrupciót, annál inkább ragaszkodnak Európához. Akkor is, ha Kelet-Ázsiával is eléggé eredményesen lehet „üzletelni”. Nemet mondanak a populizmusra, a diktatúrára – az a fő.

A plakát több százezer lájkot kapott. A szociáldemokraták is osztogatták, valószínűleg gúnyolódás céljából, hiszen azok

a megrögzött barlanglakó kommunisták nem is érthetik, hogy mennyire európai gesztus az, amikor egy moldvai csajszi egy tőle sok ezer kilométerre sunyin maszturbáló kínai gyártulajdonos kéjelgésére magához nyúl.

Persze, hogy hitvány hatásadászat volt az egész, de itt az eredmény: nemzeti hősök lettek a videós lányok. Ha erősödik a lej, most már Irinát kérdezik, mit szól hozzá. Ha gyengül, Carment. És őket, közben, *Cluj*-ban, senki sem kérdezi semmiről. Mintha nem léteznének. Megint az Isten háta mögé kerül ez a szép, ősi dák föld.

Ezt nem lehet kibírni. Valamit ki kéne találni. Valamivel felütni, a hazát kellemesen meglepni. A *Toulouse* ablakán keresztül Madame Zbârcea a Főtér hiányos dákságú városképén melázzott, ellátott egészen a román memorandum emlékére állított, dákosan tiszta vonalú, beton akasztófaszerűségig, amit a város népe „harangnak” becézett. Ez az! Ez az!

Sietve fizetett.

Visszatérve a szalonba, Madame Zbârcea azonnal szólt a megszeppent recepciósnak, hogy délután háromkor céggyűlés!

Az úgynevezett céggyűlések általában a *hostessek* számára eléggé unalmas prédikálások voltak arról, hogy a kliens egy nyírni való birka. Függetlenül kell tenni. Időnként pedig arról, hogy a kliens mégis ember, rendesen kell bánni vele, mert ha nem, utána a szalont ócsárolja mindenféle netes fórumon, ami ront az üzleten. Természetesen csak a Madame beszélt, de ő aztán sokat. A végtelen türelmű román lányok olyankor másfél órán keresztül csendesen jópofiztak úgy, ahogy nagyanyáik hallgatták végig Elena Ceaușescu nemzeti kémialeckéit – de már egy sokkal jobban fűtött *conference room*-ban. Ez volt az Euro-atlanti Szövetség garantálta demokrácia objektív előnye.

Ezúttal azonban érezték, hogy másféle szelek fújnak. A Madame kivételesen nem azzal kezdte az okítást, hogy alaposan leszedi róluk a keresztvizet, „mihaszna ringyóknak” és „szemtelen dögöknek” becézve mélyen tisztelt alkalmazottait. Most egészen anyáskodó hangon szólt:

– *Kislányaim* – kezdte –, természetesen ti is tudjátok, hogy idén minden igaz szívű román kötelessége és öröme megünnepelni hazánk újraegyesítésének századik évfordulóját. Eldöntöttem, hogy mi sem maradhatunk ki ebből a magasztos rendezvénysozortából. Persze egész évben lesznek hivatalos megemlékezések, amelyek sokszor itt, a Főterünkön zajlanak, *majdnem* az ablakaink alatt, de ez most nekem nem elég. Elhatároztam, hogy mi egy *párhuzamos akcióval* is meglepjük az országot, ami egyben szalonunk számára is kiváló reklámot biztosít majd. Ne csak Bukarest legyen a fontos, ne csak Bukarestben legyen öntudat a smink alatt, ne csak a bukaresti melleknek legyen közéleti üzenetük! Nem vagyunk mi sem albán migránsok, sem háborús bűnözők! Nem vagyunk a világ röheje! Na, mit szóltok? Ugye benne vagytok? Bónuszt is kaptok, ha sikerül, mert én titeket ilyen értelemben nem foglak átverni!

A bónusz szóra kitört a várt tapsvihar, amit hangos éljenzéssel is megszékelték. Aztán újra síri csend lett. Ezt váratlanul a gyakorlatias szellemű Raluca, a bögyös máramarosi szőke törte meg:

– Rendben, benne vagyunk, de mit kell csinálnunk? – kérdezte.

– Nos, pont ezért hívtalak össze benneteket, hogy ezt részletesen megbeszéljük. Mert hát ilyen a modern menedzsment, kislányom: nem lehet mindent felülről belebaszni az istenadta sátókba. Ötleteket várok. Nos, kinek van, halljam!

Kínos csend telepedett a rózsaszín bútorzatú *conference roomra*.

Miruna, a tüzes, fekete hajú oltyán szólott elsőnek, aki a szalonbeli lányok között kvázi-értelmiségi státuszt harcolt ki magának, mert majdnem elvégzett az egyetemen valamiféle pszichológia szakot, s ezért kvázi-szakértői tanáccsal látta el munkatársait, ha valamelyik szadista megbántotta őket, vagy a lányok váratlanul kifogytak a maszturbálást ihlető lelki anyagból – románul: *wanking materialból*.

– Hát mi ugyebár nem tudunk szobrokat faragni, vagy újfajta népi órákra zenét írni, meg persze az is furán hatna, ha egy szál tangában, kirúszozva elkezdenénk hazafias szövegeket szaval-

ni. Azt gondolom, hogy azzal tudunk hozzájárulni az általános örömhöz, amihez értünk. És mi, ugye ahhoz értünk a legjobban, hogy *kedveskedjünk* az embereknek!

Egyetértő moraj futott végig a termen. Az ingyen pártmunka réme után egy másik félelem is legördült a művésznők lelkéről: nem kell majd e buli miatt valami újat megtanulni. Mutogatni fogják továbbra is az *értékeiket*, de most az egyszer a hazát szolgálva, és a Madame pénzén.

– Mutogatni, mutogatni, na jó, de kinek? – hallatszott innen is, onnan is a kérdés.

A hazai katonaság, fura módon, szóba sem jöhetett. Afganisztánban állomásozó, valamilyen NATO-kötélékben gürcölő, félanalfabéta moldvai parasztleány önkielégítő művelein könnyíteni? – hát odáig nem fajult el a *hostessek* hazaszeretete. De Mirunának – a Madame nem kis örömére – rögtön eszébe jutott, hogy Nagy-Románia megkovácsolásához – az acélakarátú román katonák hőstetteit leszámítva – bizonyos nyugati hatalmak is némileg hozzájárultak.

– Hát nincs itt az ideje, hogy e nagylelkű, önzetlen, az emberiség egyetemes céljainak érdekében nyújtott segítséget kellőképpen megháláljuk, például egy-egy rúdtáncossal? – tette fel gyorsan a kérdést.

A Madame az örömtől alig fért a bőrébe. Ily módon nemzetközi visszhangja is lehet a párhuzamos akciónak! Ami nem ártana, hiszen úgy, ahogy anno Nagy-Románia megalakulásában, a szalon kuncaftjai közt is elég fontos tényező volt a *külkereskedelem*.

A következő negyedóra azzal telt, hogy a lányok a smartphone-ok intenzív bevonásával kibogozzák, hogy kik voltak akkor Románia háborús – vagy mondjuk, háború végi – szövetségesei. Továbbá, hogy e nagyérdemű országokat jelenleg kik kormányozzák. A folyamat vége felé egyre nagyobb komorság telepedett az imént még oly vidám arcokra. A kényelmetlen igazságot végül a közismerten formás seggű, de szabad szájú Lady Gaga nyögte ki, megvető fintorral:

– Ezek mind ratyik! Nincs mit segíteni rajtuk...

Madame Zbârcea a fejét fogta. A lányok soraiban a tanácskozás lassan-lassan átment csevegésbe. Magánéleti pletykák kerültek elő, s kezdtek egymás udvarlóit elemezni.

– Csend legyen! Mi ez a kupleráj?

Lett is csend a kuplerájban. De attól egy centivel sem jutottak kijebbe a zsákutcából. Hol van már Tardieu, Beneš, Clémenceau és Masaryk? Biza alulról szagolják a wilsoni ibolyát. És bár vannak hivatalos utódjaik, de – feltéve, hogy sikerül velük közvetlen kapcsolatba lépni – nem úgy néznek ki, mint akik Ralucát képernyőn keresztül szeretnék vetköztetni. A hajdani francia elnöknek még volt, állítólag, családja. Egykettőre képek is előkerültek. A csajok, egymásnak nyújtva a telefonokat, hitetlenkedve nézték az újkori párizsi idillt. Megint Lady Gaga vonta le a nyers, ám elkerülhetetlen következtetést:

– Ennek még a Madame is fiatal lenne!

Erre a filozofikusabb hajlamú Miruna foglalta össze a közhangulatot:

– Ha nem tudunk az időben utazni, akkor ennek szerintem lóttek.

Újabb csend után a terem hátsó sarkából vékony, pörgős hang csendült fel. A szép, kreol bőrű Lăcătuș „Banántemető” Dorinái volt, aki ritkán szólalt fel társaságban, mert a vegeyesen finom neveltetésű kolléganői olyankor a politikai korrektséget némileg sértő jelzőkkel szokták illetni. De most mindjárt négy óra, amikor randija lesz egy különösen bőkezű norvég rajongójával, s már kezdett attól félni, hogy lekési.

– Ha csak az idővel van baj, a néném megoldja nektek az időt, gond egy szál sincs!

Kiderült, hogy Dorina nagynénje, Lăcătuș Eszmeralda, valóban abból él, hogy kliensei kérésére a kisbácsi ebédlőjéből kapcsolatot teremt a múlt közelebbi vagy távolabbi korszakaival. A kuncsaftok többnyire a 20. század második felére kíváncsiak: az öregjeikkel akarnak találkozni, vitás öröklési kérdéseket tisztázni, vagy a huszonéves énjüknek szólni, ne nőszüljön meg – legalábbis ne azzal, aki mostanság a hitvesük.

– De ha távolabbra kell, akkor sincs stressz. Max’ felszámít nektek a néni egy kis felárat... de ez is... megbeszélhető.

Mirunának jött volna, hogy kicsit a nyugati racionalitásért rimánkodjon, hogy „ilyeneket a 21. század elején, egy uniós országban, ami a NATO-nak is tagja stb.,” de elég volt a Madame-ra néznie, hogy azonnal lemondjon bármilyen ellenállásról.

A Madame egyszerűen ragyogott. Kerekedő arca a vastagon felkent drága francia alapozó dacára egyre jobban fénylett. Ha a digitális kuplerájok csiklandós hírhedségéhez hozzáadunk egy kis boszorkányos fűszerezést, nincs az a román újságíró, akit ne indítana azonnal gerjedelemre egy ilyen téma. Teljesen mindegy, a végén sikerül-e erekción állapotba hozni valamilyen rég elhantolt antantbeli vezetőt: most már holtbiztos, hogy nemzetközi visszhangja is lesz a párhuzamos akciónak.

– Na, ez már haladás – összegezte. – Dorina és Miruna maradnak a teremben, a többiek mehetnek.

Minden simán ment. Madame Zbârcea már pontosan tudta, élete legszebb hetét éli meg.

Fél nap alatt Eszmeralda néni tökéletesen integrálódott a szalomba. Az IT-pulthoz ültették, ahol balra a felügyelő-képernyőt látta egy-egy kockában a szobákkal, jobbra pedig összeállítottak neki egyfajta trianoni Facebookot: egy nagy karton-táblán egymás mellett és fölött sorakoztak a békeszerződések atyáinak klasszikus, Wikipédiáról elmentett arcképei. A nevek – bár nem túl sokat mondtak Eszmeralda néninek – és a születési dátumok alapján képes volt őket „a múltban” megtalálni. Annál könnyebben, hogy egy adott múltbeli időpontban mind egy helyen tartózkodtak, Párizsban, a tárgyalóasztal körül, valamint éjjel egy szállodában vagy bordélyházban.

A lányok válogathattak. Dorinának, aki eleve az érett férfiakra bukott, rögtön megtetszett Masaryk ősz bakszakállja. Mirunának jóformán járt, hogy ő legyen Lloyd George kényeztetője, hiszen egyedül neki volt érvényes nyelvvizsgálója, ő tudott a legjobban

angolul, brit akcentussal. Lady Gaga Clemenceau-t választotta, „mert látszik rajta, hogy baszós” stb.

A kezdeti meglepetésen túl, a száz évvel ezelőtti francia, angol, amerikai és csehszlovák vezetők hamar megszokták a jövőbeli succubusok megjelenését. Masaryk odavolt Dorináért. Lloyd George imádta Mirunát. Egyre jobb ötletnek tűnt nekik egy olyan ország létrehozása, amely száz év múlva is ekkora nyitottsággal fordul felénk.

A média is hamarosan ráharapott. A tévéstábok egymás kezébe adták a szalon kilincset. Madame Zbârcea arcáról este előtt már le sem mosták a tévés sminket. A politikai ambíciókkal is kokettáló Rareș Bogdan is eljött Bukarestből, hogy a helyszínről tudósíthasson. Az ünnepiesen kicicomázott Madame mellett állt, fess csokornyakkendőjével, ápoltan fényes kopaszságával, s dicsérte a szülővárosát, „Románia legtranszparensabb nagyvárosát”, s azokat a „dolgos és patrióta leányokat”, akikről szerinte üdvös lenne, ha egész Románia, annak valamennyi politikusa, tisztviselője és diplomátája példát venne, „mert Románia úgy lett nagy ország, hogy mindig nyitott volt a másság felé, és mindig azt óhajtotta, hogy a Nyugat feléje tekintsen, ellenséges szomszédok feje fölött, szerető érdeklődéssel”.

Másnap reggel, a Fötér délnyugati sarkánál, Madame Zbârcea meglepően rosszkedvűen szállt ki az Uberből. Pedig olyan jó napnak ígérkezett.

De éjjel rémálma volt: el kellett költöznie Szebenbe. Hát minek? Ő nem német turista! Kell a halálnak a *Hermannstadt!* Rémálmában mégis odavánszorogtak egy túlsúfolt vonaton, amelyen három embernek jutott egy ülőhely, s közben a hangfalakból szüntelen ment valami fülsiketítő, idegesítő Lady Gaga-szám.

A villanegyedből idevezető egész útja alatt az az érzése volt, hogy egyre szürkébb a táj. A végén már – talán a borús idő miatt – úgy érezte, mintha egy fekete-fehér felvételen mozogna. Már nem gyötörte a metrók és autópályák *nemlétezése*. Érthetetlen

módon inkább csodálkozott a létező, bár egyre halványuló villamosokon, gépkocsikon.

Reggelizni sem reggelizett még, úgyhogy egyenesen a *Toulouse*-ba ment. Ott sem javult a kedve. A régi pincérsereget valami sietős, udvariatlan falusi banda váltotta fel. Furcsa akcentusuk volt, mintha idegen nyelven beszélnének. Ide vezet a munkaerőhiány. Most már kénytelenek az utolsó, Isten háta mögötti tanyaírókról verbuválni melósokat. Ő csak tudta.

A reggeli sem ízlett, elsózták, túl sok paprika volt benne. A felét otthagya, kedvtelenül fizetett, borralalót nem hagyott, s mivel baljós előérzet szorongatta szívét, felrohant a céghez.

A lépcsőn azt hitte, hogy rosszul lesz. Biztosan leesett a vér-cukra, mert lóügetést vélt hallani, meg egy hatalmas tapsot.

Fent a számítógépes srác a szokásos flegma modorában nyugtatgatta. Nem volt valami sok dolga: a legtöbb lány ebédszüneten, csak Gaga volt résen. Ejsze Clemenceau-t kényeztette épp.

Madame Zbârcea kiment a gangra rágyújtani. De ott megint rájött a szédelés. Megint az a lóügetés. Megint az a taps. A színek most már teljesen eltűntek az őt körülvevő világból. A könyvtár márványlépcsőjén pedig gyanúsán fiatal ürgék sűrögtek-forogtak, s gyanúsán sokan. És megint lóügetés. És megint taps. Muszáj volt megkapaszkodnia a korlátba. A cigit erőtlenül ledobta az udvarra.

A pánikroham csúcsára érve rávetette magát a szalon bejárati ajtajára. Bent is meglehetősen kevés volt a fény. A gyászos légkörben csak a számítógépes fickó arca világlott a képernyőktől.

Madame Zbârcea előérzete már-már látomássá szilárdult:

– Hallod-e, izé... Misi...

A számítógépes fantomarca felnézett a képernyőkről. Madame Zbârcea elhaló hangon folytatta:

– Ladyt... már rég akartam kérdezni... őt mért hívják Gagának? Nem is hasonlít az énekesnőre...

A térről trombitaszót vélt hallani, valami barbár indulót, ami, felerősödvé, majdnem elfedte Misi válaszát:

– *Kingából* jön. Az az igazi neve. Valamilyen székely faluból való: Detró... Ditró... olyasmi.

Madame Zbârcea levegő után kapkodott. Csak nehogy magával sodorjon a pánik, fohászkodott magában, azzal berontott Lady Gaga szobájába. A mezítelen lány bőre fényesen csillogott a ritkásra húzott redőny résein beeső sápadt fényben. Kedélyesen beszélgetett a vörös arcú, lihegő Clemenceau-val – Madame Zbârcea alig akart hinni a fülének – ékes francia nyelven.

– Te céda! – támadt rá munkatársára, aki gúnyos mosollyal fogadta.

– *Hátrább az agarakkal!* – karattyolta a mongol hordák otromba nyelvén, és meg sem próbálta elkapni az elájuló asszonyt. Elnézést kért a kuncsafttól, amiért egy pár percre magára hagyja, majd úgy, ahogy volt, mezítelenül kilépett a folyosóra, hogy a számítógépes srácot egy pohár vízért szalajtsa.

– Szíp vagy, kincsem! – szólította meg Eszmeralda néni, aki addig az ablakból figyelte a fölvonulást: a békeszerződés ünnepe nyalka székely legények lovagoltak végig a város utcáin.

– Te pedig valódi boszorkány vagy, néném – bókkolt a pucér lány.

– Az évfordulóra való tekintettel újrafestik a *Cluj* feliratot a várostáblákon a *Kolozsvár* felirat alatt, mert elkopott kissé – terített egy köntöst Kinga vállára Lakatos Dorina. – Nem lehet elégedetlen senki sem.

– Valódi boszorkány, igazi varázsló a nénikéd – ismételte meg Kinga.

– Clemenceau még mindig elégedett? – kérdezte Lakatos Eszmeralda.

– És az is marad – nevetett a ditrói menyecske.

Madame Zbârcea kitámolygott a szobából. A számítógépet kezelő fiú a karját nyújtotta neki, hogy arra támaszkodjon, és rávette, hogy igyon pár korty vizet.

– Ez a ti művetek? – kérdezte gyöngé hangon az asszonyság.

– Szigorúan véve inkább a tiéd, Madame – vont a vállát Dorina.

– De ne aggódj, itt mindig lesz helyed – somolygott Kinga. – És nem csak a nemzetiségi kvóta miatt. A hála is ezt kívánja.